

GEORGE R. R. MARTIN

Miekkamyrsky

2. VERTA JA KULTAA

Tulen ja jään laulu III

Suomentanut Satu Loitsu

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

George R. R. Martinia suomeksi

Tulen ja jään laulu:

Valtaistuinpeli

Kuninkaiden koitos

Miekkamyrsky: 1. Terästä ja lunta

Miekkamyrsky: 2. Verta ja kultaa

Korppien kestit

Lohikäärmetanssi: 1. Unelmia ja tuhkaa

Lohikäärmetanssi: 2. Pitojen jälkeen

Tuli & veri

Seitsemän kuningaskunnan ritari

Jäälohikäärme

Englanninkielinen alkuteos

A Storm of Swords: 2 Blood and Gold

Copyright © George R. R. Martin 2000

Published by agreement with George R.R. Martin, c/o The Lotts Agency, Ltd., New York
and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.

Teos on tarkistettu laitos Kustannusosakeyhtiö Kirjavan ensimmäistä kertaa
vuonna 2006 julkaisemasta suomennoksesta.

Kartat: Jeffrey L. Ward

Graafinen suunnittelu ja taitto: M. Pietikäinen

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50697-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Phyllisille

joka sai minut ottamaan lohikäärmeet mukaan

[illegible]

• Kaupungit • Kylät ♦ Linnat
 ∴ Rauniot ❖ Rauniolinnat

© 2011 Jeffrey L. Wara

[illegible]

• Kaupungit • Kylät ♦ Linnat
 ∴ Rauniot ❖ Rauniolinnat

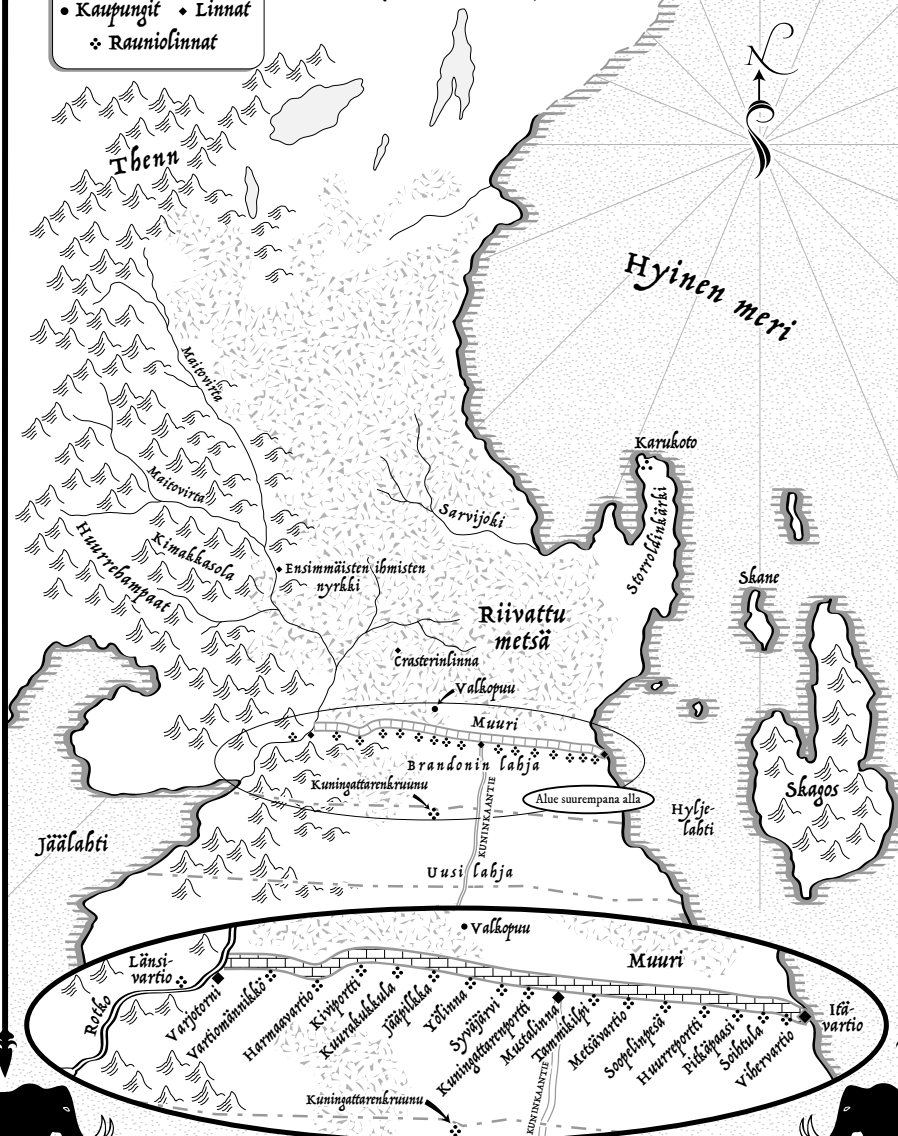
© 2011 Jeffrey L. Ward

elluurin pohjoispuoli

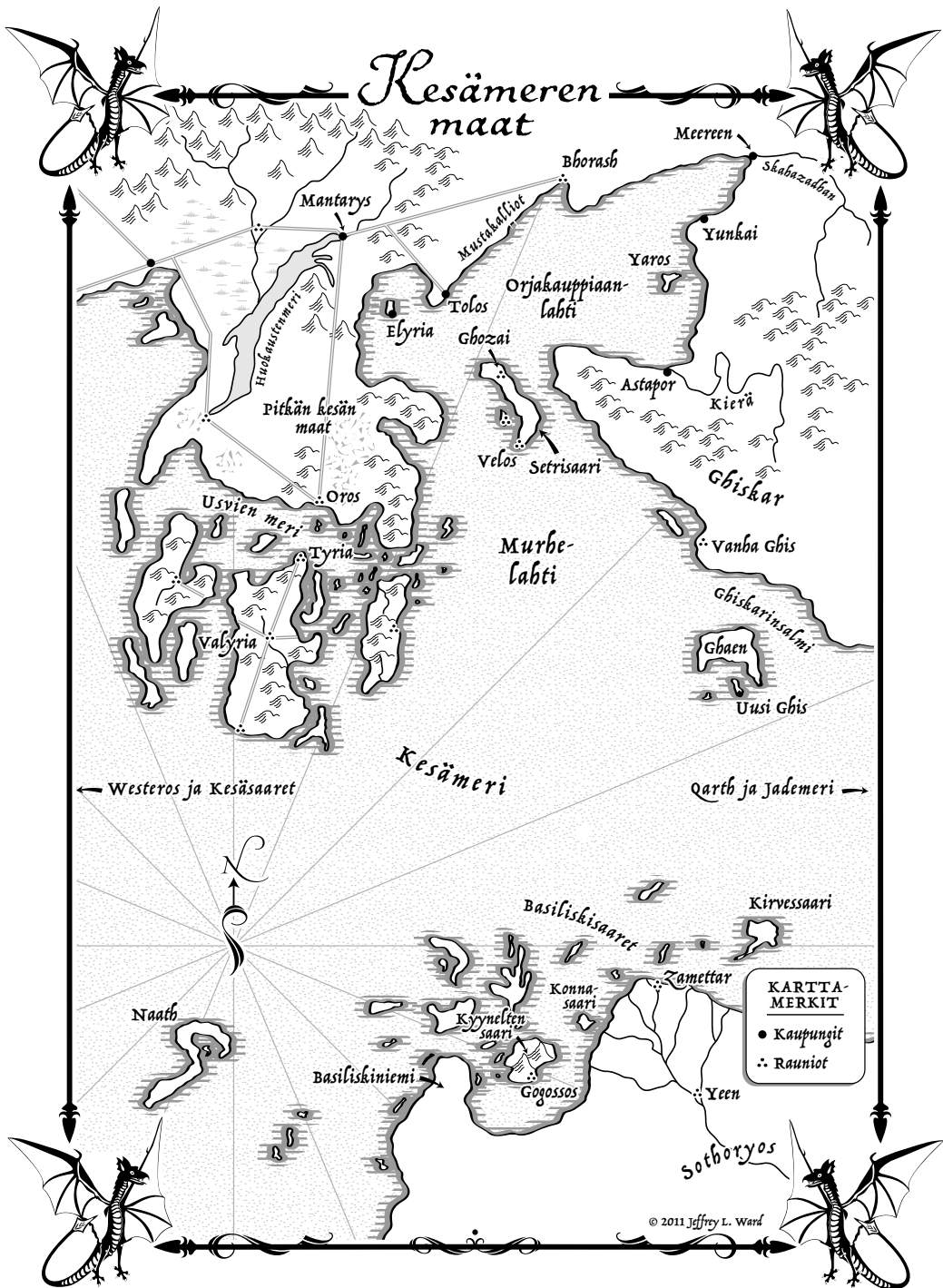
KARTTAMERKIT

- Kaupungit • Linnat
- ✧ Rauniolinnat

Ikitalven maa
(kartoittamatonta)

Kesämeren maat

Daenerys

*D*anyn dothrakitiedustelijat olivat kertoneet kuinka asia oli, mutta hän halusi nähdä kaiken omin silmin. Ser Jorah Mormont ratsasti hänen kanssaan koivumetsän läpi ja ylös hiekkakivistä rinnettä. ”Riittävän lähellä”, mies varoitti Danya mäen harjalla.

Dany pysäytti tammansa ja katsoi vainioiden yli kohti yunkailaista sotajoukkoa, joka oli hänen suunnitellun reittinsä varrella. Valkoparta oli opettanut, miten oli parasta laskea vihollisten lukumäärä. ”Viisituhatta”, Dany sanoi hetkisen kuluttua.

”Minä sanoisin ihan samaa.” Ser Jorah osoitti: ”Sivustoissa on palkkamiekkkoja. Peitsimiehiä ja ratsastavia jousiampujia lähitaisteluita varten. Toiset pojat ovat vasemmassa sivustassa, Myrskykorpit oikeassa. Kummassakin joukossa on noin sata miestä. Näettekö heidän viirinsä?”

Yunkain harpyijalla oli kynsissään ketjun sijasta rautainen kaulapanta ja ruoska. Mutta palkkamiekkkojen omat viirit liehuivat heidän palveleмиensa kaupunkien viirien alla: oikealla neljä korppia ristikkäisten salamien lomassa, vasemmalla murtunut miekka. ”Yunkailaiset miehittävät keskustaa itse”, Dany pani merkille. Etäältä heidän upseerejaan oli mahdoton erottaa astaporilaisista: korkeita kiiltäviä kypäriä ja viittoja, joihin oli ommeltu kimmeltäviä kuparilevyjä. ”Ovatko heidän johtamansa joukot orjasotureita?”

”Suurelta osin. Mutta eivät Tahrattomien veroisia. Yunkai tunnetaan vuodeorjien kouluttamisesta, ei sotureistaan.”

”Mitä mieltä olette? Voimmeko kukistaa tuon armeijan?”

”Helposti”, ser Jorah sanoi.

”Mutta emme ilman verenvuodatusta.” Verta oli imeytynyt Astaporin tiiliin runsain mitoin kaupungin kukistumisen päivänä, vaikka varsin pieni osa siitä oli ollut Danyn tai hänen joukkojensa verta. ”Voimme voittaa taistelun täällä, mutta hinta on niin kova, ettemme pysty valtaamaan kaupunkia.”

”Se riski on aina olemassa, *khaleesi*. Astapor oli omahyväinen ja haavoittuvainen. Yunkaita on varoitettu ennalta.”

Dany pohti asiaa. Orjajoukko vaikutti pieneltä hänen omaan miesvahuuteensa verrattuna, mutta palkkamiekat kulkivat ratsain. Dany oli ratsastanut liian pitkään dothrakien mukana ollakseen kunnioittamatta sitä, mitä ratsujoukot pystyivät tekemään jalkaväelle. *Tahrattomat pystyivät pitämään puolensa heidän hyökkäystään vastaan, mutta vapautettu kansani teurastettaisiin.* ”Orjuuttajat puhuvat mielellään”, hän sanoi. ”Lähetä viesti, että haluan kuulla tänä iltana teltassani, mitä heillä on sanottavanaan. Ja kutsu myös palkkamiekkajoukkojen kapteenit käymään. Mutta ei yhtä aikaa. Myrskykorpit puolilta päivin ja Toiset pojat kaksi tuntia myöhemmin.”

”Kuten tahdotte”, ser Jorah sanoi. ”Mutta jos he eivät tule –”

”Kyllä he tulevat. He haluavat nähdä lohikäärmeet ja kuulla mitä minulla on sanottavanani, ja etevimmät käyttävät sitä tilaisuutena arvioida miesvoimiani.” Dany pyöräytti hopeaisensa ympäri. ”Odotan heitä teltassani.”

Siniharmaa taivas ja navakka tuuli saattoivat Danyn takaisin joukkojensa luo. Heidän leiriään ympäröivä syvä oja oli jo puoliksi kaivettu, ja metsä oli täynnä Tahrattomia, jotka karsivat koivuista oksia teroittaakseen niistä seipäitä. Eunukit eivät voineet nukkua linnoittamattomassa leirissä, tai niin Harmaa Mato ainakin intti. Eunukki tarkkaili töiden edistymistä. Dany pysähtyi hetkeksi puhumaan hänen kanssaan. ”Yunkai on vyöttänyt kupeensa taistelua varten.”

”Se on hyvä, teidän armonne. Nämä janoavat verta.”

Kun Dany oli käskennyt Tahrattomia valitsemaan komentajat keskuudesta, Harmaa Mato oli valittu ylimpään asemaan ylivoimaisesti. Dany oli käskennyt ser Jorahia opettamaan Harmaata Matoa johtamisen taidossa. Maanpakolaisritari sanoi, että tähän saakka nuori eunukki oli ollut kova, mutta oikeudenmukainen, nopea oppimaan, väsymätön ja kertakaikkisen herpaantumaton huolehtimaan yksityiskohdista.

”Viisaat Isännät ovat koonneet orja-armeijan meitä tapaamaan.”

”Teidän armonne, Yunkaissa orja oppii seitsemän huokauksen tien ja mielihyvän kuusitoista tyyssijaa. Tahrattomat oppivat tuntemaan kolme keihästä. Teidän Harmaa Matonne toivoo voivansa näyttää teille.”

Yksi ensimmäisistä asioista, jonka Dany oli tehnyt Astaporin kukistuttua, oli lakkauttaa tapa antaa Tahrattomille uudet orjanimet joka päivä. Suurin osa vapaina syntyneistä oli palannut käyttämään syntymänimiään – ainakin ne, jotka yhä pystyivät nimensä muistamaan. Toiset olivat nimenneet itsensä sankareiden tai jumalien, ja joskus aseiden, jalokivien ja jopa kukkien mukaan, mikä sai joidenkin sotilaiden nimet kuulostamaan Danyin korvissa varsin omituisilta. Harmaa Mato oli pysynyt Harmaana Matona. Kun Dany oli kysynyt syytä tähän, Harmaa Mato oli sanonut: ”Se on onnekas nimi. Nimi, jonka tämä sai syntyessään, oli kirottu. Tällä oli se nimi, kun tämä otettiin orjaksi. Mutta Harmaa Mato on se nimi, jonka tämä veti sinä päivänä, kun Daenerys Myrskysyntyinen vapautti tämän.”

”Jos päätämme liittyä taisteluun, osoittakoon Harmaa Mato niin viisautta kuin urhoollisuuttakin”, Dany sanoi. ”Säästä jokainen orja, joka pakenee tai laskee aseensa. Mitä vähemmän tapetaan, sitä useampi voi liittyä jälkeensä joukkoihimme.”

”Tämä muistaa.”

”Tiedän, että muistat. Ole teltallani puolilta päivin. Haluan sinun olevan muiden komentajieni seurassa, kun neuvottelen palkkamiekkakapteenien kanssa.” Dany hoputti hopeaistaan kohti leiriä.

Tahrattomien tekemän varustuksen sisäpuolella telttoja pystytettiin siisteiksi riveiksi, ja Danyin oma kultainen paviljonki oli leirin keskellä. Danyin leirin vieressä oli toinen leiri: viisi kertaa suurempi, rönsyilevä ja sekasortoinen, vailla oja, telttoja, vartijoita ja hevosten rivistöjä. Ne, joilla oli hevosia tai muuleja, nukkuivat niiden vieressä, koska pelkäsivät varkaita. Vuohia, lampaita ja puolittain nälkiintyneitä koiria vaelteli vapaina valtavan nais-, lapsi- ja vanhuslauman keskellä. Dany oli jättänyt Astaporin neuvoston käsiin; se oli muodostettu entisistä orjista ja sitä johtivat parantaja, oppinut ja pappi. Dany uskoi heidän kaikkien olevan viisaita ja oikeudenmukaisia. Siitä huolimatta kymmenet tuhannet seurasivat mieluummin Danya Yunkaihin kuin jäivät Astaporiin. *Minä annoin heille kaupungin, ja suurin osa heistä pelkäsi liikaa ottaakseen sen vastaan.*

Vapautettujen pohjasakka sai Dany'n oman joukon vaikuttamaan pieneltä, mutta heistä oli enemmän vaivaa kuin hyötyä. Ehkä yhdellä sadasta oli aasi, kameli tai härkä; suurin osa kantoi jonkun orjakauppiaan asevarastosta ryöstettyjä aseita, mutta vain joka kymmenes oli riittävän vahva taistellakseen, eikä kukaan heistä ollut saanut siihen koulutusta. He söivät maan tyhjäksi kulkiessaan – kuin sandaaleihin sonnustautuneet kulkusirkat. Siitä huolimatta Danylla ei ollut sydäntä hylätä heitä kuten ser Jorah ja hänen veriratsastajansa yllyttivät. *Sanoin heille, että he ovat vapaita. En voi sanoa heille nyt, etteivät he ole vapaita liittymään joukkoihini.* Hän tuijotti keittonuotioista nousevaa savua ja tukahdutti huokauksen. Hänellä oli kenties maailman parhaat jalkaväen sotilaat, mutta hänellä oli myös huonoimmat.

Arstan Valkoparta seisoj hänen telttansa oviaukon ulkopuolella, kun taas Vahva-Belwas istui lähistöllä ruohikolla jalat ristissä syömässä viikunakulhollista. Joukon ollessa liikkeellä Dany'n vartioiminen oli heidän vastuullaan. Dany oli tehnyt Jhogosta, Aggosta ja Rakharosta niin *ko'nsa* kuin veriratsastajansa, ja juuri nyt hän tarvitsi heitä enemmän omien dothrakiensa komentamiseen kuin itsensä suojaksi. Hänen *khalasarinsa* oli pikkuruinen: reilut kolmekymmentä ratsusotilasta, ja heistäkin suurin osa palmikoimattomia poikia ja kumaraselkäisiä vanhuksia. Siitä huolimatta he olivat hänen koko ratsuväkensä eikä hän uskaltanut matkata ilman heitä. Tahrattomat olivat ehkä maailman hienointa jalkaväkeä, kuten ser Jorah väitti, mutta Dany tarvitsi myös tiedustelijoita ja esiratsastajia.

”Yunkai saa sotansa”, Dany ilmoitti Valkoparralle sisällä paviljongissa. Irri ja Jhiqui olivat peittäneet lattian matoilla, ja Missandei oli sytyttänyt suitsukkeita tehdäkseen pölyisen ilman miellyttävämmäksi. Drogon ja Rhaegal nukkuivat tyynyillä käpertyneinä toistensa ympärille, mutta Viserion kökötti Dany'n tyhjän ammeen laidalla. ”Missandei, mitä kieltä yunkailaiset puhuvat, valyriaako?”

”Aivan niin, teidän armonne”, lapsi sanoi. ”Eri murretta kuin astaporilaiset, mutta riittävän samankaltaista, että sitä ymmärtää. Orjakauppiaat nimittävät itseään Viisaiksi Isänniksi.”

”Viisaiksiko?” Kun Dany istuutui tyynylle ja risti jalkansa, Viserion levitti valkoisen- ja kullankirjavat siipensä ja lensi hänen viereensä.

”Saammepa nähdä, kuinka viisaita he ovat”, hän sanoi rapsuttaessaan lohikäärmeen suomuista päätä sarvien takaa.

Ser Jorah Mormont palasi tuntia myöhemmin mukanaan kolme Myrsky-korppien päälliköistä. Heillä oli mustia höyheniä kiillotetuissa kypärissään, ja he väittivät olevansa yhtäläisiä niin maineeltaan kuin vaikutusvallaltaan-kin. Dany tutkiskeli heitä Irrin ja Jhiquin kaataessa viiniä. Prendahl na Ghezn oli tanakka ghisiläinen, jolla oli leveät kasvot ja tumma, harmaantuva tukka; Sallor Kaljulla oli mutkitteleva arpi kalpealla qarthilaisella poskellaan, ja Daario Naharis oli prameileva jopa tyroshilaiseksi. Hänen partansa oli leikattu kolmeksi piikiksi ja värjätty siniseksi, samanväriseksi kuin hänen silmänsä ja kauluksen yli laskeutuva tukkansa. Terävät viikset oli maalattu kultaisiksi. Hänen vaatteensa edustivat kaikkia keltaisen sävyjä: kauluksesta ja hihansuista hänellä pursusi voinväristä vaahtomaista myriläistä pitsiä, hänen takkiinsa oli ommeltu voikukan muotoisia messinkilaattoja, ja koristeellinen kultakirjailu somisti hänen pitkävartisia nahkasaappaitaan. Kullatuista renkaista tehdyn vyön alle oli tungettu pehmeät, keltaisesta mokasta tehdyt hansikkaat, ja hänen kyntensä oli lakattu sinisiksi.

Mutta palkkamiekkojen puolesta puhui Prendahl na Ghezn. ”Olisi viisasta viedä tuo roskaväkenne muualle”, hän sanoi. ”Valtasitte Astaporin kavaluudella, mutta Yunkai ei kukistu yhtä helposti.”

”Viisisataa Myrskykorppianne minun kymmentätuhatta Tahratontani vastaan”, sanoi Dany. ”Minä olen vain nuori tyttö enkä ymmärrä sotaa, mutta minusta tällaiset voimasuhteet vaikuttavat aika heikoilta.”

”Myrskykorpit eivät seiso yksin”, sanoi Prendahl.

”Myrskykorpit eivät seiso ollenkaan. Ne pakenevat heti kuullessaan ensimmäiset merkit ukkosesta. Kenties teidän pitäisi paeta nyt. Olen kuullut, että palkkamiekat ovat rikollisen epäluotettavia. Mitä hyötyä teille on uskollisuudesta, jos Toiset pojat vaihtavat puolta?”

”Niin ei käy”, Prendahl intti järkähtämättä. ”Ja jos kävisikin, sillä ei olisi väliä. Toiset pojat eivät ole mitään. Me taistelemme Yunkain järkkymättömien miesten rinnalla.”

”Te taistelette keihäin aseistettujen vuoteenlämmittäjäpoikien rinnalla.” Kun Dany käänsi päätään, kaksi kelloa hänen palmikossaan helähti vai-measti. ”Kun taisteluun on ryhdytty, alkää kuvitelko voivanne pyytää armoa. Liittykää joukkoihini nyt, niin saatte pitää yunkailaisten teille

maksaman kullan ja vaatia lisäksi osuutenne saaliista, ja suuremman palkkion sitten myöhemmin, kun pääsen omaan valtakuntaani. Taistelkaa Viisaiden Isäntien puolesta, niin saatte palkaksenne kuoleman. Kuvitteletteko, että Yunkai aukaisee porttinsa, kun Tahrattomani teurastavat teitä muurin juurella?”

”Nainen, sinä kiljut kuin aasi, eikä sanoistasi löydy järjen häivääkään.”

”*Nainen?*” Dany kihersi. ”Tuonko on tarkoitus loukata minua? Palautaisin iskun, jos pitäisin sinua miehenä.” Dany kohtasi miehen tuijotuksen. ”Minä olen Targaryenin suvun Daenerys Myrskysyntyinen, Palamaton, Lohikäärmeiden Äiti, Drogon ratsastajien *khaleesi* ja Westerosin Seitsemän kuningaskunnan kuningatar.”

”Se, mitä olet”, sanoi Prendahl na Ghezn, ”on hevosruhtinaan huora. Kun lyömme teidät, annan orini astua sinut.”

Vahva-Belwas veti *arakhinsa* esiin. ”Vahva-Belwas antaa hänen ruman kielensä pikku kuningattarelle, jos hän sitä haluaa.”

”Ei, Belwas. Olen luvannut näille miehille turvallisen matkan.” Dany hymyili. ”Kerrohan minulle, ovatko Myrskykorpit orjia vai vapaita?”

”Me olemme vapaiden miesten veljeskunta”, Sallor julisti.

”Hyvä.” Dany nousi seisomaan. ”Menkää siis takaisin ja kertokaa velttilenne, mitä sanoin. Voi olla, että osa heistä nauttisi mieluummin kultaa ja kunniaa kuin kuolemaa. Haluan vastauksenne aamunkoitteessa.”

Myrskykorppipäälliköt nousivat yhtä aikaa. ”Vastauksemme on ei”, sanoi Prendahl na Ghezn. Hänen toverinsa seurasivat häntä ulos teltasta... mutta Daario Naharis vilkaisi taakseen lähtiessään ja painoi päänsä kohteliaan hyvästelyn eleenä.

Kaksi tuntia myöhemmin Toisten poikien komentaja saapui yksin. Hän osoittautui valtavan pitkäksi braavosilaismieheksi, jolla oli kalpeanvihreät silmät ja tuuhea punakultainen parta, joka ulottui miltei hänen vyölleen saakka. Hänen nimensä oli Mero, mutta hän nimitti itseään Titaanin Äpäräksi.

Mero viskasi viinin saman tien kurkkuunsa, pyyhki suunsa kämmenselällään ja virnisti Danylle. ”Minä taisin nussia kaksoissisartasi porttolassa kotipuolella. Vai olitko se sinä?”

”En usko. Muistaisin epäilemättä noin suurenmoisen miehen.”

”Niinhän se on. Yksikään nainen ei ole ikinä unohtanut Titaanin Äpärää.”

Braavosilainen ojensi pikarinsa Jhiquille. ”Miten olisi, jos riisuisit vaatteesi ja tulisit istumaan syliini? Jos miellytät minua, voisin jopa tuoda Toiset pojat sinun puolellesi.”

”Jos tuot Toiset pojat puolelleni, saatan säästää sinut kuohitsemiselta.”

Isokokoinen mies nauroi. ”Kuules pikkutyttö, eräs toinen nainen yritti kerran kuohita minut hampaillaan. Nyt hänellä ei ole hampaita, mutta miekkani on yhtä pitkä ja paksu kuin ennenkin. Otanko sen esiin ja näytän sinulle?”

”Ei ole tarpeen. Kun eunukkini ovat leikanneet sen irti, voin tutkiskella sitä mielin määrin.” Dany siemaisi viiniä. ”On totta, että olen nuori tyttö enkä tunne sodan tapoja. Selitä minulle, miten kuvittelet kukistavasi kymmenentuhatta Tahratonta viidensadan miehen joukkosi avulla. Minunkaltaiseni viattoman silmin mahdollisuutesi vaikuttavat aika onnettomilta.”

”Toiset pojat ovat kohdanneet pahempiakin tilanteita ja voittaneet.”

”Toiset pojat ovat kohdanneet pahempiakin tilanteita ja paenneet. Qohorissa, kun ne kolmetuhatta Tahratonta pitivät asemansa.”

”Siitä on monta vuotta eikä Toisia poikia johtanut silloin Titaanin Äpärä.”

”Sinustako he siis saavat rohkeutensa?” Dany kääntyi ser Jorahin puoleen. ”Kun taistelu alkaa, tapa tuo mies ensimmäisenä.”

Maanpakolaisritari hymyili. ”Mielihyvin, teidän armonne.”

”Tietysti”, Dany sanoi Merolle, ”voisit paeta jälleen. Me emme estä sinua. Ota yunkailainen kultasi ja lähde.”

”Höpsö tyttö, jos olisit koskaan nähnyt Braavosin Titaanin, tietäisit, ettei sillä ole tapana paeta taistelua.”

”No jää sitten, ja taistele minun joukoissani.”

”Olet kyllä taistelemisen arvoinen, se on totta”, braavosilainen sanoi, ”ja minä antaisin mielihyvin sinun suudella miekkaani, jos olisin vapaa. Mutta olen ottanut Yunkailta rahaa ja antanut heille pyhän sanani.”

”Raha voidaan palauttaa”, Dany sanoi. ”Maksan yhtä paljon ja enemmänkin. Minulla on muitakin kaupunkeja valloitettavanani ja kokonainen kuningaskunta odottaa minua maailman toisella puolella. Palvele minua uskollisesti, niin Toisten poikien ei enää ikinä tarvitse etsiä työnantajaa.”

Braavosilainen nyki paksua punaista partaansa. ”Yhtä paljon ja enemmänkin, ja kenties suudelma lisäksi, vai? Vai enemmän kuin suudelma? Minunlaiselleni suurenmoiselle miehelle?”

”Kenties.”

”Minä taidan pitää sinun maustasi.”

Dany pystyi aistimaan ser Jorahin suuttumuksen. *Musta karhuni ei pidä näistä suukkopuheista.* ”Ajattele mitä olen sanonut tänä iltana. Voinko saada vastauksesi huomisaamuna?”

”Voit.” Titaanin Äpäri virnisti. ”Voinko viedä pullollisen tätä hienoa viiniä päälliköilleni?”

”Voit saada tynnyrillisen. Se on peräisin Astaporin Hyvien Isäntien kellareista, ja minulla on sitä vaunulasteittain.”

”No, anna minulle sitten vaunullinen. Hyvän sydämesi merkiksi.”

”Sinulla on iso jano.”

”Minä olen iso kaikin puolin. Ja minulla on monta veljeä. Titaanin Äpäri ei juo yksin, *khaleesi.*”

”Saat vaunullisen, jos lupaat juoda terveydekseni.”

”Sovittu!” mies huudahti. ”Ja sovittu, ja sovittu! Juomme sinulle kolme maljaa ja tuomme vastauksen auringon noustessa.”

Mutta Meron lähdettyä Arstan Valkoparta sanoi: ”Tuolla miehellä on ikävä maine, jopa Westerosissa. Teidän armonne, älkää antako hänen käytöksensä johtaa teitä harhaan. Hän juo kolme maljaa terveydeksenne tänään ja raiskaa teidät huomenna.”

”Vanhus on kerrankin oikeassa”, ser Jorah sanoi. ”Toiset pojat ovat vanha joukkio, ja urheita he kyllä ovat, mutta Meron johtamana heistä on tullut melkein yhtä pahoja kuin Urheista tovereista. Tuo mies on yhtä vaarallinen työnantajilleen kuin tämän vihollisille. Siksi löysitte hänet täältä. Kukaan vapaakaupungeissa ei enää palkkaisi häntä.”

”En minä hänen mainettaan halua vaan hänen viisisataa ratsumiestään. Entä Myrskykorvit, onko heidän osaltaan toivoa?”

”Ei”, ser Jorah sanoi suorasukaisesti. ”Se Prendahl on verenperinnöltään ghisiläinen. Hänellä oli todennäköisesti sukulaisia Astaporissa.”

”Sääli. No, ehkei meidän tarvitse taistella. Odotetaan että kuulemme, mitä yunkailaisilla on sanottavanaan.”

Yunkain lähettäjä saapuivat auringon painuessa mailleen: viisikymmentä miestä upeilla mustilla hevosilla ja yksi suurella valkealla kamelilla. Heillä oli kaksi kertaa päänsä korkuiset kypärät, etteivät heidän öljytystä tukastaan tehdyt eriskummalliset asetelmat rusentuisi. He olivat

värjänneet pellavahameensa ja nuttunsa syvän keltaisiksi ja ommelleet viittoihinsa kuparilevyjä.

Valkealla kamelilla ratsastava mies käytti itsestään nimeä Grazdan mon Eraz. Hän oli hoikka ja kovapintainen, ja hänellä oli samanlainen valkea hymy kuin Kraznysilla oli ollut siihen asti, kun Drogon oli polttanut hänen kasvonsa. Grazdanin tukka oli vedetty sarveksi, joka törrötti hänen otsastaan kuin yksisarvisella, ja hänen *tokarinsa* oli reunustettu kultaisella myrilläisellä pitsillä. ”Ikivanha ja upea on Yunkai, kuningatar kaupunkien joukossa”, mies sanoi Dany toivottaessa hänet tervetulleeksi teltaansa. ”Muurimme ovat vahvat, ylhäisemme jaloja ja kiivaita, rahvaamme pelotonta. Veremme on peräisin ikivanhasta Ghisistä, jonka valtakunta oli vanha jo silloin, kun Valyria oli vasta parkuva vauva. Teidän oli viisasta pysähtyä puhumaan, *khaleesi*. Tämä paikka ei ole mikään helppo valloitettava.”

”Hyvä. Tahrattomani nauttivat hyvästä taistelusta.” Hän katsahti Harmaaseen Matoon, joka nyökkäsi.

Grazdan kohautti liioitellusti olkapäitään. ”Jos verta haluatte, antakaa sen virrata. Olen kuullut, että olette vapauttanut eunukkinne. Vapaus merkitsee Tahrattomalle yhtä paljon kuin hattu hummerille.” Hän hymyili Harmaalle Madolle, mutta eunukki oli kuin kivistä veistetty. ”Eloonjääneet orjuutetaan uudelleen ja viedään takaisin Astaporiin tämän roska-väen keskeltä. Voimme tehdä orjan Teistäkin, alkää luulko muuta. Lysistä ja Tyroshista löytyy porttoloita, joissa miehet maksaisivat ruhtinaallisen hinnan päästäkseen sänkyyn viimeisen Targaryenin kanssa.”

”On mukava huomata, että tiedät kuka olen”, Dany sanoi vienosti.

”Barbaarisen lännen tuntemukseni on minulle suuri ylpeydenaihe.” Grazdan levitti kätensä sovinnon eleeseen. ”Ja miksi meidän silti tulisi puhua näin tylästi toisillemme? On totta, että olette tehnyt julmuuksia Astaporissa, mutta me yunkailaiset olemme hyvin anteeksiantavaista kansaa. Teillä ei ole riitaa meidän kanssamme, teidän armonne. Miksi tuhlata voimianne meidän mahtavia muurejamme vastaan, kun tarvitsette jokaisen miehen saadaksenne takaisin isänne valtaistuimen kaukaisessa Westerosissa? Yunkai toivottaa teille onnea yritykseen. Ja todistaakseni sen olen tuonut teille lahjan.” Hän taputti käsiään. Kaksi hänen saattueensa jäsentä astui eteenpäin kantaen raskasta setripuista, pronssi- ja kultahelaista kirstua. He laskivat sen Dany jalkojen juureen. ”Viisikymmentätuhatta

kultarahaa”, Grazdan sanoi tyyneästi. ”Teille, Yunkain Viisaiden Isäntien ystävyyslehteenä. Vapaasta tahdosta annettu kulta on varmastikin parempaa kuin verellä ostettu saalis, vai mitä? Joten sanon teille, Daenerys Targaryen, ottakaa tämä kirstu ja menkää.”

Dany työnsi kirstun kannen auki pienellä, tohvelin peittämällä jalallaan. Kirstu oli täynnä kultakolikoita, aivan kuten lähettiläs sanoi. Dany otti kourallisen käteensä ja antoi rahojen valua sormiensa läpi. Ne kiilsivät kirkkaina valuessaan ja pudotessaan: ne olivat vastalyötyjä. Suurimmassa osassa toisella puolella oli porraspyramidi ja toisella Ghisin harpyija. ”Sieviä. Kuinkahan monta tällaista kirstua löydän, kun valtaan kaupunkinne?”

Mies nauraa kihersi. ”Ette ainuttakaan, sillä ette valtaa sitä.”

”Minulla on myös lahja teille.” Dany läimäytti kirstun kiinni. ”Kolme päivää. Lähettäkää kolmannen päivän aamuna orjanne ulos. Kaikki. Jokaiselle miehelle, naiselle ja lapselle annetaan ase ja niin paljon ruokaa, vaatteita ja rahaa kuin hän pystyy kantamaan. He saavat valita vapaasti isäntiensä omaisuudesta maksun palvelusvuosistaan. Kun kaikki orjat ovat poistuneet, aukaisette porttinne ja päästätte Tahrattomani tutkimaan kaupunkinne varmistaakseen, ettei kukaan jää orjuuteen. Jos teette tämän, Yunkaita ei polteta tai ryöstetä eikä ketään kansastanne hätyytellä. Viisaat Isännät saavat haluamansa rauhan ja ovat totisesti osoittaneet olevansa viisaita. Mitä sanot?”

”Sanon, että olette hullu.”

”Olenko?” Dany kohautti olkapäitään ja sanoi. ”*Dracarys*.” Lohikäärmeet vastasivat. Rhaegal sihisi ja savusi, Viserion napsautti leukojaan ja Drogon sylkäisi suustaan kieppuvan punamustan liekin. Se kosketti Grazdanin *tokarin* lievetä ja silkki leimahti silmänräpäyksessä. Kultarahoja levisi matoille lähettilään kompuroidessa kirstun yli huutaen kirouksia ja hakaten käsivarttaan, kunnes Valkoparta viskasi kannullisen vettä hänen päälleen tukahduttaakseen liekit. ”Lupasitte meille turvallisen matkan!” yunkailainen lähettiläs parahti.

”Vinkuvatko kaikki yunkailaiset tuolla tavoin kärventyneen *tokarin* tähden? Ostan sinulle uuden... jos toimitatte kaikki orjanne ulos kolmen päivän kuluessa. Muussa tapauksessa Drogon antaa sinulle lämpimämmän suudelman.” Dany rypisti nenäänsä. ”Olet laskenut allesi. Ota kultasi ja mene, ja pidä huolta, että Viisaat Isännät kuulevat viestini.”

Grazdan mo Eraz osoitti sormellaan. ”Saat katua tätä röyhkeyttä, huora. Voin luvata, etteivät nuo liskot pidä sinua turvassa. Täytämme ilman nuolilla jos ne tulevat peninkulmankaan päähän Yunkaista. Luuletko, että lohikäärmeen tappaminen on kovinkin vaikeaa?”

”Vaikeampaa kuin orjakauppiaan tappaminen. Kolme päivää, Grazdan. Kerro heille. Kolmannen päivän loppuun mennessä olen Yunkaissa, aukaisitte sitten porttinne tai ette.”

Pimeä oli jo laskeutunut, kun yunkailaiset poistuivat leiristä. Tulossa oli synkkä yö – kuuton, tähdetön ja täynnä koleaan kostean länsituulen tuiverrusta. *Hieno pimeä yö*, ajatteli Dany. Nuotiot paloivat kirkkaina joka puolella hänen ympärillään, pieniä oransseja tähtiä siroteltuina kukkuiloille ja niityille. ”Ser Jorah”, hän sanoi, ”kutsu veriratsastajani tänne.” Dany istuutui tyynykasaan odottamaan heitä lohikäärmeet ympärillään. Kun kaikki olivat koolla hän sanoi: ”Tunti keskiyön jälkeen, siihen pitäisi olla riittävästi aikaa.”

”Niin, *khaleesi*”, sanoi Rakharo. ”Riittävästi aikaa mihin?”

”Nousta ratsaille hyökkäystä varten.”

Ser Jorah Mormont kurtisti kulmiaan. ”Sanoitte palkkamiekoille –”

”– että halusin heidän vastauksensa huomisaamuna. En luvannut mitään tästä yöstä. Myrskykorpit kiistelevät tarjouksestani. Toiset pojat ovat juovuksissa heille antamastani viinistä. Ja yunkailaiset uskovat, että heillä on kolme päivää. Me hyökkäämme tämän pimeyden turvin.”

”Heillä on tiedustelijoita tarkkailemassa meitä.”

”Ja pimeässä he näkevät satoja palavia leirinuotioita”, sanoi Dany. ”Jos he nyt näkevät mitään.”

”*Khaleesi*”, sanoi Jhogo, ”minä hoitelen ne tiedustelijat. Eivät he ole mitään ratsastajia vaan ainoastaan orjakauppiaita hevosen selässä.”

”Aivan niin”, Dany myönsi. ”Mielestäni meidän pitäisi hyökätä kolmelta suunnalta. Harmaa Mato, Tahrattomasi hyökkäävät heidän kimppuunsa edestä ja vasemmalta samaan aikaan, kun omat *ko’ni* johtavat ratsujoukkoni kiilana heidän joukkojensa keskusta. Orjasotilaat eivät kestä ratsastavien dothrakijoukkojen edessä.” Dany hymyili. ”On totta, että olen vain nuori tyttö ja tiedän sodankäynnistä vain vähän. Mitä te arvellette?”

”Olette selvästikin Rhaegar Targaryenin sisar”, ser Jorah sanoi murheelinen hymynpoikanen huulillaan.

”Totisesti”, sanoi Arstan Valkoparta, ”ja kuningatar myös.”

Kaikkien yksityiskohtien suunnittelemiseen meni tuntikausia. *Nyt alkaa vaarallisin aika*, Dany ajatteli, kun hänen väkensä komentajat lähtivät täyttämään käskyjään. Hän saattoi ainoastaan rukoilla, että yön pimeys riittäisi salaamaan hänen valmistelunsa viholliselta.

Lähellä keskiyötä hän säikähti, kun ser Jorah työntyi Vahva-Belwasin ohi. ”Tahrattomat nappasivat kiinni palkkamiekan, joka yritti livahtaa leiriin.”

”Vakoojako?” Se pelotti häntä. Jos hänen joukkonsa oli napannut yhden, kuinka moni oli mahtanut päästä pakoon?

”Hän väittää tuovansa lahjoja. Se keltainen tompeli, jolla on sininen tukka.”

Daario Naharis. ”Ai, se. No, minäpä kuuntelen, mitä hänellä on sanottavanaan.”

Kun maanpakolaisritari toi miehen teltaan, Dany kysyi itseltään, oliko koskaan ollut kahta erilaisempaa miestä. Tyroshilainen oli vaalea siinä missä ser Jorah oli tumma, notkea siinä missä ser Jorah oli lihaksikas, kultakiharainen siinä missä toinen oli kaljuuntuva, mutta sileäihoinen sieltä, mistä Mormont oli karvainen. Ja Danyin ritari pukeutui yksinkertaisesti, kun taas tämä toinen sai riikinkukonkin näyttämään harmaalta, vaikka olikin vetänyt tämän vierailun ajaksi paksun harmaan viitan keltaisten hepeneidensä peitoksi. Toisella olkapäällään hän kantoi raskasta säkkiä.

”*Khaleesi*”, hän huudahti, ”tuon teille lahjoja ja iloisia uutisia. Myrskykorpit ovat teidän.” Kultainen hammas välkähti hänen suussaan, kun hän hymyili. ”Ja niin on Daario Nahariskin!”

Dany oli epäluuloinen. Jos tyroshilainen oli saapunut vakoilemaan, tämä julistus ei kenties ollut muuta kuin epätoivoinen juoni miehen pään pelastamiseksi. ”Mitä Prendahl na Ghezn ja Sallor tästä sanovat?”

”Eivät paljonkaan.” Daario kumosi säkin ja Sallor Kaljun ja Prendahl na Gheznin päät kierähtivät Danyin matoille. ”Minun lahjani lohikäärme-kuningattarelle.”

Viserion nuuski Prendahlin kaulasta vuotavaa verta ja hönkäisi liekin suoraan kuolleen miehen kasvoihin, joiden kalpeat posket mustuivat ja niille kohosi rakkoja. Drogon ja Rhaegal havahtuivat haistaessaan paah-tuvan lihan tuoksun.

”Sinäkö tämän teit?” Dany kysyi huonovointisena.

”Ei kukaan muu.” Jos Danyin lohikäärmeet tekivät Daario Naharisin levottomaksi, mies kätki sen hyvin. Sen perusteella, minkä verran Daario niihin kiinnitti huomiota, ne olisivat voineet olla kolme kissanpentua leikkimässä hiirellä.

”Miksi?”

”Koska olette niin kaunis.” Daarion kädet olivat suuret ja vahvat, ja hänen kovissa sinisissä silmissään ja suuressa kotkannenässään oli jotakin, mikä kieli jonkin uljaan petolinnun hurjuudesta. ”Prendahl puhui liikaa ja sanoi liian vähän.” Hänen vaatepartensa, niin ylellinen kuin se olikin, oli ollut kovassa käytössä: hänen saappaitaan täplitti suola, hänen kynsilakkansa oli lohkeillut, hänen pitsinsä olivat hien tahrimia ja Dany näki, että miehen viitan helma oli rispaantunut. ”Ja Sallor kaivoi nenäänsä ikään kuin hänen räkänsä olisi ollut kultaa.” Daario seisoj ranteet ristissä ja kämmenet aseiden ponsilla leväten: vasemmalla lonkallaan hän kantoi kaarevaa dothraki-*arakhia*, oikealla myriläistä tikaria. Niiden kahvat olivat keskenään samanlaiset kultaiset naiset, alastomat ja siveettömät.

”Oletko taitava noiden komeiden aseiden käytössä?” Dany kysyi mieheltä.

”Prendahl ja Sallor voisivat kertoa teille, jos kuolleet osaisivat puhua. En pidä päivää elettyinä, ellen ole rakastanut naista, tappanut vihollista ja syönyt hyvää ateriaa... ja elämäni päivät ovat lukuisat kuin tähdet taivaalla. Minä teen surmaamisesta taidetta, ja moni temppuiliija ja tulitanssija on itkenyt jumalille toivoen itselleen edes puolta siitä nopeudesta ja neljännestä viehkeydestä, jolla toimin. Voisin kertoa teille kaikkien surmaamieni miesten nimet, mutta ennen kuin pääsisin loppuun, olisivat lohikäärmeenne kasvaneet linnan kokoisiksi ja Yunkain muurit murenneet keltaiseksi tomuksi, ja talvi ehtisi tulla ja mennä ja koittaa uudelleen.”

Dany nauroi. Hän piti rehvakkuudesta, jota Daario Naharisissa näki. ”Vedä aseesi esiin ja vanno se minun palvelukseeni.”

Silmänräpyksessä Daarion *arakh* oli ulkona huotrastaan. Miehen alistuminen oli yhtä yliampuvaa kuin loputkin hänestä, mahtava syöksy, joka toi hänen kasvonsa suoraan Danyin varpaille. ”Miekkani on teidän. Elämäni on teidän. Rakkauteni on teidän. Vereni, ruumiini, lauluni, omistatte ne kaikki. Elän ja kuolen käskystänne, kaunis kuningatar.”

”Elä sitten”, Dany sanoi, ”ja taistele puolestani tänä yönä.”

”Se ei olisi viisasta, kuningattareni.” Ser Jorah loi Daarioon kylmän, kovan katseen. ”Pidä tämä mies täällä vartioituna, kunnes taistelu on käyty ja voitettu.”

Dany harkitsi asiaa hetken ja pudisti sitten päätään. ”Jos hän voi antaa meille Myrskykorpit, yllätys on varma.”

”Ja jos hän pettää teidät, yllätysetu on menetetty.”

Dany katsoi jälleen palkkamiekkää. Mies soi hänelle sellaisen hymyn, että hän punastui ja käänsi katseensa. ”Ei hän petä minua.”

”Miten voitte tietää sen?”

Dany osoitti kahta mustunutta lihamöykkyä, joita lohikäärmeet ahmivat pala veriseltä palalta. ”Sanoisin tuota todisteeksi hänen vilpittömyydestään. Daario Naharis, järjestä Myrskykorppisi valmiiksi hyökkäämään yunkailaisten selustaan, kun hyökkäykseni alkaa. Pääsetkö turvallisesti takaisin?”

”Jos minut pysäytetään, sanon olleeni tiedusteluretkellä näkemättä mitään.” Tyroshilainen nousi jaloilleen, kumarsi ja pyyhälsi ulos.

Ser Jorah Mormont viivytteli. ”Teidän armonne”, hän sanoi – liian suorasukaisesti, ”tuo oli virhe. Emme tiedä mitään tuosta miehestä –”

”Me tiedämme, että hän on mahtava taistelija.”

”Tarkoitatte varmaan mahtava puhuja.”

”Hän tuo meille Myrskykorpit.” *Ja hänellä on siniset silmät.*

”Viisisataa palkkamiekkää, joiden uskollisuus on epävarmaa.”

”Tällaisina aikoina mikään uskollisuus ei ole varmaa”, Dany muistutti. *Ja minut petetään vielä kahdesti, kerran kullan ja kerran rakkauden tähden.*

”Daenerys, minä olen kolme kertaa sinun ikäisesi”, ser Jorah sanoi. ”Olen nähnyt miten petollisia ihmiset ovat. Hyvin harvat ovat luottamuksen arvoisia, eikä Daario Naharis ole yksi heistä. Jopa hänen partansa on valheellisen värinen.”

Se sai Danyn kuohuksiin. ”Kun taas sinulla on rehellinen parta, niinkö sinä yrität sanoa? Oletko sinä muka ainoa mies, johon minun tulisi ikinä luottaa?”

Ser Jorah jäykistyi. ”En minä niin sanonut.”

”Sanot niin joka päivä. Pyat Pree on valehtelija, Xaro keinottelija, Belwas kerskuri, Arstan salamuraaja... luuletko, että olen joku neitsykäinen, joka ei kuule sanomaa sanojen takana?”

”Teidän armonne –”

Dany työnsi Jorahia edellään. ”Olet ollut minulle parempi ystävä kuin kukaan tuntemani, parempi veli kuin Viserys ikinä oli. Olet kuningattarenkaartini ensimmäinen, armeijani komentaja, arvostetuin neuvonantajani, hyvä oikea käteni. Kunnioitan ja arvostan ja ajattelen sinua lämmöllä – mutta en himoitse sinua, Jorah Mormont, ja olen kyllästynyt siihen, että yrität työntää maailman jokaisen miehen luotani, jotta turvautuisin sinuun ja yksin sinuun. Se ei käy päinsä, eikä se saa minua pitämään sinusta yhtään enempää.”

Mormont oli lehahtanut punaiseksi Danyn aloittaessa, mutta kun Dany oli saanut sanottavansa sanottua, miehen kasvot olivat jälleen kalpeat. Hän seisoi paikoillaan kuin kivi. ”Jos kuningattareni käskää”, hän sanoi lyhyesti ja kylmäkiskoisesti.

Danylla riitti kiivautta heidän kummankin edestä. ”Kyllä hän käskää”, hän sanoi. ”Hän *käskää*. Mene nyt huolehtimaan Tahrattomistasi, ser. Sinulla on taistelu käytävänä ja voitettavana.”

Kun mies oli lähtenyt, Dany heittäytyi tyynyilleen lohikäärmeidensä vierelle. Hän ei ollut aikonut olla niin pureva ser Jorahille, mutta tämän päätön epäluuloisuus oli lopultakin herättänyt hänen sisäisen lohikäärmeensä.

Hän antaa minulle anteeksi, Dany sanoi itselleen. *Hän on minun alamaiseni*. Dany huomasi miettivänsä, oliko Jorah oikeassa Daarion suhteen. Yhtäkkiä hän tunsu itsensä yksinäiseksi. Mirri Maz Duur oli vakuuttanut, ettei hän ikinä synnyttäisi elävää lasta. *Targaryenin suku päättyy minuun*. Se sai hänet surulliseksi. ”Teidän täytyy olla minun lapseni”, hän sanoi lohikäärmeille, ”kolme hurjaa lastani. Arstan sanoo, että lohikäärmeet elävät pidempään kuin ihmiset, joten te elätte vielä, kun minä olen kuollut.”

Drogon kaarsi kaulaansa näykkäistäkseen Danya kädestä. Sen hampaat olivat hyvin terävät, mutta se ei ikinä rikkonut Danyn ihoa leikkiessään. Dany nauroi, kieritti lohikäärmettä kyljeltä toiselle kunnes se ärjyi pyrstö piiskan lailla viuhdoen. *Se on pidempi kuin vähän aikaa sitten*, Dany huomasi, *ja huomenna se on vieläkin pidempi. Ne kasvavat nyt nopeasti, ja kun ne ovat kasvaneet, ne toimivat siipinäni*. Lohikäärmeen selästä käsin hän voisi johtaa omat miehensä taisteluun, kuten Astaporissa, mutta lohikäärmeet olivat vielä liian pieniä kantaakseen hänen painonsa.

Danyn leirin valtasi hiljaisuus, kun keskiyö tuli ja meni. Dany pysytteli teltassaan palvelijattariensa kanssa Arstan Valkoparran ja Vahva-Belwasin vartioidessa. *Odottaminen on vaikein osuus*. Istuminen teltassa tyhjin toimin, kun hänen taisteluaan käytiin ilman häntä, sai Danyn tuntemaan itsensä miltei lapseksi jälleen.

Tunnit matelivat kilpikonnien jaloin. Vielä senkin jälkeen, kun Jhiqui oli hieronut muhkurat hänen hartioistaan, Dany oli liian levoton nukuakseen. Missandei tarjoutui laulamaan Rauhanomaisen kansan uni-laulun, mutta Dany pudisti päätään. ”Tuo Arstan tänne”, hän sanoi.

Kun vanha mies saapui, Dany oli käpertynyt *brakkarin* taljan sisään. Taljan ummehtunut haju muistutti häntä Drogosta. ”En voi nukkua, kun miehet kuolevat puolestani, Valkoparta”, hän sanoi. ”Ole ystävällinen ja kerro minulle lisää veljestäni Rhaegarista. Pidä tarinasta, jonka kerroit minulle laivalla, siitä miten hän päätti, että hänestä täytyy tulla soturi.”

”Teidän armonne, se oli ystävällisesti sanottu.”

”Viserys sanoi, että veljemme voitti monia turnajaisia.”

Arstan painoi valkean päänsä kunnioittavasti kumaraan. ”Ei ole minun asiani kieltää Hänen armonsa sanoja...”

”Mutta?” Dany sanoi terävästi. ”Kerro minulle. Minä käsken.”

”Prinssi Rhaegarin urheus oli kiistatonta, mutta hän osallistui turnajaisiin vain harvoin. Hän ei rakastanut miekkojen laulua kuten Robert Baratheon tai Jaime Lannister. Se oli jotakin mitä hänen piti tehdä, tehtävä jonka maailma oli hänelle antanut. Hän suoriutui hyvin, sillä hän teki kaiken hyvin. Se oli hänen luontonsa. Mutta hän ei nauttinut siitä. Sanottiin, että hän piti paljon enemmän harpusta kuin peitsestään.”

”Hän kuitenkin varmasti voitti *muutamat* turnajaiset”, Dany sanoi pettyneenä.

”Nuorena hänen armonsa ratsasti suurenmoisesti Myrskynpäässä pidetyissä turnajaisissa ja kukisti lordi Steffon Baratheonin, lordi Jason Mallisterin ja Dornen Punaisen Kyyn sekä salaperäisen ritarin, joka osoittautui pahamaineiseksi Simon Toyneksi, Kuninkaan metsän lainsuojattomien päälliköksi. Sinä päivänä hän rikkoi kaksitoista peistä ser Arthur Daynea vastaan.”

”Tuliko hänestä sitten voittaja?”

”Ei, teidän armonne. Se kunnia meni toiselle kuninkaankaartin ritaille, joka pudotti prinssi Rhaegarin satulasta viimeisessä ottelussa.”

Dany ei halunnut kuulla kuinka Rhaegar pudotettiin satulasta. ”Mutta mitä turnajaisia veljeni *voitti*?”

”Teidän armonne.” Vanha mies epäröi. ”Hän voitti kaikista mahtavimmat turnajaiset.”

”Ja mitkä ne olivat?”

”Turnajaiset, jotka lordi Whent järjesti Harrenhallissa Jumalansilmän vierellä valekevään vuonna. Merkittävä tilaisuus. Peitsiturnajaisten lisäksi siellä järjestettiin vanhanaikainen joukkotaistelu seitsemän ritarijoukkueen välillä, jousiammunta- ja kirveenheittokilpailut, laulajien turnajaiset, näytelmä sekä useita juhla-aterioita ja muuta ilonpitoa. Lordi Whent oli yhtä avokätinen kuin rikaskin. Hänen lupaamansa ylenpalttiset rahakukkarot houkuttelivat paikalle satoja haastajia. Jopa teidän kuninkaallinen isänne tuli Harrenhalliin, vaikka ei ollut poistunut Punalinnasta vuosikausiin. Seitsemän kuningaskunnan korkea-arvoisimmat lordit ja mahtavimmat ritarit ratsastivat niissä turnajaisissa, ja Lohikäärmekiven prinssi voitti heidät kaikki.”

”Mutta nehän olivat ne turnajaiset, joissa hän kruunasi Lyanna Starkin rakkauden ja kauneuden kuningattareksi!” sanoi Dany. ”Hänen vaimonsa prinsessa Elia oli siellä, ja siitä huolimatta veljeni antoi kruunun sille Starkin työlle, ja varasti tämän myöhemmin kihlatultaan. Kuinka hän saattoi tehdä sellaista? Kohteliko dornelainen nainen häntä niin huonosti?”

”Ei ole minunlaiseni asia sanoa, mitä veljenne sydämessä kenties oli, teidän armonne. Prinsessa Elia oli hyvä ja rakastettava lady, vaikka hänen terveytensä olikin heikko.”

Dany veti leijonantaljan tiukemmin hartioidensa ympärille. ”Viserys sanoi kerran, että se oli minun syytänä, kun minä synnyin niin myöhään.” Hän muisti kiistäneensä sen kiivaasti ja menneensä jopa niin pitkälle, että oli sanonut Viserysille, että se oli tämän syytä, kun tämä ei ollut syntynyt tytöksi. Veli oli hakannut hänet julmasti moisen julkeuden takia. ”Viserys sanoi, että jos minä olisin syntynyt ajallani, Rhaegar olisi mennyt naimisiin minun eikä Elian kanssa, ja kaikki olisi ollut toisin. Jos Rhaegar olisi ollut tyytyväinen vaimoonsa, hän ei olisi tarvinnut sitä Starkin tyttöä.”